

„Het zou zeer te wenschen zijn," zeide kapitein Wetherley, „dat alle Christenen waren als die dame, waarvan mevrouw Hope vertelde, die namelijk, welke toen zij door middel van eenen geneesheer hare gezondheid teruggekregen had, niet kon rusten totdat zij van hare genezing had melding gemaakt, en ook op welke wijze zij die verworven had. Wij zeggen en zingen somtijds maar al te dikwijls," voegde hij er bij,

O, dat slechts iedereen verstond,
Den dierbren Heiland dien ik vond.

maar verbergen ons, zoodat zij het niet kunnen doen."

De stoutmoedige en hartelijke toon van zelfveroordeeling, waarop de kapitein sprak, ontlokte aan sommigen onzer een onwillekeurigen glimlach.

„Ik zou toch denken," zeide mevrouw Scott, „dat gij, broeder Karrel, in dit opzigt volstrekt geene zelfbeschuldiging kunt gevoelen."

„En die heb ik toch," zeide hij treurig, „beide van stilzwijgen en van lafhartigheid. Slechts eenige weken geleden werd ik uitgenoodigd tot eene bijeenkomst, die ik liever vermeden zou hebben, indien er mogelijkheid op geweest ware, maar die was er niet. Er waren onderscheidene officieren en een oude vriend, die het mij voorstelden, en die van geene weigering wilden hooren; dus ging ik. Ik kan niet zeggen dat ik er geen genoegen in vond, want dat deed ik wel tot op zekere hoogte. Mijne nieuwe bekenden waren verstandig, en hadden onderscheidene veldtogten bijgewoond, en zij waren gereed genoeg om van hunne ondervindingen te spreken. Ter zelfder tijd kon men echter zeer spoedig bemerken, dat niemand hunner onder den invloed der godsdienst verkeerde. Hunne gesprekken waren daartoe veel te vrij, en somtijds werden er vloeken of verkeerde woorden gehoord, alsof zij er zoo bij behoorden. En ik, bloodaard die ik was, had geen moed, om een enkel woord in het belang van mijnen Zaligmaker te spreken."

„Ik vrees," zeide de heer Townley, „dat wij allen min of meer op deze wijze schuldig zullen bevonden worden, en reden hebben om te klagen, en het zelfverwijt van den dichter tot het onze te maken:

„De wereld haat uw woord, o Heer!
En ach, hoe moet ik mij toch schamen,
Dat ik uw woord en dierbre leer
Niet voor de menschen durf beamen.

„Ja er is geen twijfel aan, dat wij zeer dikwijls schuldig zijn aan die soort van bloohartigheid, en reden hebben om het berouwvol gebed tot het onze te maken: Heer, reken mij deze zonde niet toe."

„Ik veronderstel dat de reden, waarom wij meer geneigd zijn te spreken van de weldaden, die wij van onze medemenschen ondervonden hebben, dan van die welke wij van God zelven ontvingen, daarin te zoeken is, dat wij in het eerste geval meer zeker zijn van het medegevoel onzer toehoorders te zullen verwerven," zeide de heer Tresham.

„Zonder twijfel is dit eene der redenen," hernam de heer Townley, „en eene andere daarvan is, dat die weldaden meer zichtbaar en voelbaar zijn, zelfs voor onszelve, dan de geestelijke, en dus gemakkelijker aan anderen kunnen voorgesteld worden. Ik zeg niet, dat het aldus zijn moet, want ongetwijfeld moest het zoo niet zijn. Maar het gebeurt somtijds, dat zelfs zij, die sedert lang den Zaligmaker gekend hebben, weinig meer dan dit kunnen zeggen: Eén ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie." In plaats van altijd bereid te zijn tot verantwoording aan een iegelijk, die ons rekenschap afeischt van de hope die in ons is, met zachtmoedigheid en vreeze."

„Daar zijn er toch geweest," zeide mevrouw Scott, „die getuigenis hebben gegeven van de genade Gods, te midden van veel tegenstand en strijd."

Op den volgenden Zondag-avond deed mijne vriendin ons het verhaal, dat in het volgende hoofdstuk zal gevonden worden.

FRANCISCUS JUNIUS.

(Vervolg van blad. 179).

Eens stonden zijne vervolgers hem aan den oever af te wachten ter plaatse waar hij aanlanden moest, om zich van daar naar de plaats te begeven, die den Hervormden buiten de stad Gend voor hunne godsdienstoefening was toegestaan. Van het gevaar verwittigd, vermaande hij zijne reis-

genooten zich niet over hem te bekommeren, en bij het aan land stappen vooral niet naar hem om te zien. Onverswaard treedt hij met zijne geloofsgenooten het schip uit, en stapt even onverschrokken tusschen de hellebaardiers henen door, groot beleefdelijk den bevelvoerende officier, die juist op dat oogenblik in bukkende houding op zijn paard zit om nauwkeurig toe te zien, of de bedoelde persoon ook in de schuit mogt zijn, en hem nu onbemerkt laat voorbijgaan. — Even onverschrokken betoonde hij zich, toen hij, op verzoek der hervormde gemeente te Brugge, om haar van zijnen raad te dienen, zich derwaarts begaf, niettegenstaande er daags te voren een plakkaat afgelezen was, waarbij men een prijs van achthonderd gulden op hem stelde, hetzij hij levend of dood werd uitgeleverd. Ook daar ontquam hij zijnen vervolgers, even als later in Luik, alwaar hij met grooten zegen het Evangelie predikte. En toch, wie zou het denken? diezelfde man, die geen galg of brandstapel om des Evangelies wille ontzag, was van nature zoo bedeesd, dat hij naar zijn eigen getuigenis, nauwelijks zonder schaamrood te worden zelfs aan zijne huisvrouw de meest eenvoudige dingen kon mededeelen, of aan zijne dienstboden een bevel geven. Zoo wist de Heer in de zwakheid ook van dezen zijnen dienstknecht zijne kracht te verheerlijken (2 Kor. 12 : 9)!

Door de toenemende vervolging in 1567 verpligt het land te ruimen, keerde hij spoedig daarna in 1568 als veldprediker bij Willem I, prins van Oranje, weder naar ons land terug. Later begaf hij zich andermaal naar Duitschland, en werd in 1573 te Heidelberg door den Paltsgraaf met Tremellius belast eene latijnsche overzetting des Ouden Testaments te bearbeiten, waarna hij in dezelfde stad het hoogleeraarsambt in de godgeleerdheid bekleedde, totdat hij van daar in 1592 naar Leiden beroepen werd. Hier sleet hij zijne overige dagen in stillen, doch rusteloozen arbeid, totdat hij ten jare 1602 aan eene heerschende pestziekte bezweek, een schat van godgeleerde lettervruchten en den roem van een godvruchtig geleerde nalatende. Hoewel hij vóór zijn dood zijnen ambtgenoot Gomarus ten ernstigste voor Arminius waarschuwde, heeft de bijschrijfdichter Brandt, die anders de contra-remonstranten geenszins genegen was, in de volgende regelen onder het afbeeldsel van Junius, dezen eene welverdiende hulde gebragt.

Beroemde Junius, regtschepen Predikant,
Vierdubbel Edelman, van afkomst, door verstand,
Door wetenschap, door deugd, gij past op 't martelmoorden
Der spaansche wreedheid niet. Het wapentuig van woorden,
De kracht der Bijbelschrift, het scherpe zwaard der Geest,
De schild van lijdzaamheid is uw geweer geweest.
Gij hebt het valsche door 't waar, den haat door min bestreden.
Het harde Pausdom wijkt voor 't zacht geweld der reden ¹⁾.

T. M. L.

WIEN VOLGT GIJ?

Een leeraar ontmoette eenige losse knapen. De eene liep vooruit; twee andere kwamen hem achteraan, en juist vroeg de eene aan den anderen: „waar gaat gij heen?"

„Ik volg hem, die den weg overal heen weet."

„Dat is goed, als hij den weg ten hemel weet," zeide de leeraar en zette zijnen weg voort.

Twee jaren daarna predikte hij ergens in de buurt. Na de predikatie kwam een jong man bij hem en bedankte hem vriendelijk voor de groote verandering, waartoe hij het middel voor hem geweest was. De leeraar keek hem verwonderd aan. Deze herinnerde hem de ontmoeting, die zij voor twee jaren gehad hadden, — deze woorden hadden hem tot een ander mensch gemaakt (Pred. 11 : 1).

¹⁾ De schrijver in de Nederlandsche Stemmen, wien wij in deze levensbeschrijving volgden, maakt ten opzichte van dezen laatsten regel de juiste aanmerking dat het daarin gezegde „evenzeer door waarheid en geschiedenis wordt gewraakt."